

amit hoztál, csak annyira tied / mint a por mit lábad a szőnyegen hagy. / Nem magad nyomát veted: csupa nyom vagy / magad is, kit a holtak lépte vet.”

Az öregség is közelképek világa: „*Olyan az életünk* mint öregek szeme. / S mint a köd az előtt, aki ködben járkal”. A holnapok függőnye nem libben föl, „csak hátrál”. Fölégett mezőkön vonul vissza makacs ellenségként a ravasz jövő, s nem adja kincseit. Miközben képzetvilágunk szerint „győzünk”, mint „szomjas, gyűrt Napóleonok”, ott állunk meg este „valamilyen ablakban”, és reszket a szívünk az ég láttán, melynek tere: akár a hasztalan hódításoké. Az esték nyugalma is oda: „napjainkat sorra fölgyújtják”, nincs pihenés. A *Dobszó* zárszava ez: „vesszőt futunk, s lehullunk az ütések alatt. A karácsony: *felöltt karácsony* végképp. A *Beteg-klapancia* ködöket rímeltet keddekkal, verseket (melyeket nem ír) a beteggel. A betegágy: forró máglya a csontoknak. Így szüli énekesét a dal. (Milyen más, ha összefüggésben idézzük, a teljes költői képben, ezt a megállapítást is!) A napok: *elgurultak*, „botlanak, futnak, sárban hemperegnek...” S milyen gyönyörű az esettség képsora: „végre megállnak, éjjel, s vég időkgig / kicsi gödrökben poshadnak, felejtve”. Saját kertjében, önmaga életében „tolonckocsit váró kitagadott” így az ember, s mégis: „a fákon végig lengő reszketésre” néz (mennyi ismétlődő motívum, a benső, nagy hűségé!), és érzi, milyen izgató kín lesz majd árvasága, „köztetek, reszkető zöld karzatok”. A kép nyelvi eleme a szavak tökéletes, összhangzatos választása. A végső közelség közelít, az utolsó feladatvállalás, a képzetes: amikor barlang, lomb, ég, köd, kínzó sötétség, leszakadó est mind-mind egyetlen helyszínné, megváltó díszletté tömörül-boltozódik, a Cethal bendőjének falává. A világnak adja megemésztésre magát a költő; folytatóitól — nem kevesek! — tudjuk, mily végletekre. Mily tisztaságra.

A VITÉZ (MA PARTIZÁN) UTCAI LAKÓHÁZ, BABITS OTTHONA SZEGEDI ÉVEIBEN